

	<p style="text-align: center;">Πνευματικά Σημειώματα</p> <p style="text-align: center;">Τεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης</p>	<p>Πνευματικά Σημειώματα:</p> <p>Έβδομαδιαία ηλεκτρονική έκδοση Τεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης της Εκκλησίας των Γνησίων Όρθόδοξων Χριστιανών Ελλάδος</p> <p style="text-align: center;">Έτος 1ο / Τεύχος: 10 Πέμπτη 28η Μαρτίου 2024</p> <p>Μάρτυρος Αγαπίου και των αυτών (15η Μαρτίου π. ήμ.)</p>
---	---	--

Πνευματικά Σημειώματα

Εύαγγέλιο Κυριακή Β΄ Νηστειών

(Μαρκ. β΄ 1 – 12)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοὺμ δι' ἡμερῶν καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι. Καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοὶ, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν· καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον. Καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων. Καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσει αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράβαττον ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο. Ἴδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν λέγει τῷ παραλυτικῷ· Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. Ἦσαν δὲ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν· Τί οὗτος οὕτως λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας εἰ μὴ εἰς ὁ Θεός; Καὶ εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ ὅτι οὕτως αὐτοὶ διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς εἶπεν αὐτοῖς· Τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Τί ἐστὶν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει; Ἴνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας - λέγει τῷ παραλυτικῷ· Σοὶ λέγω, ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράβαττον ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεὸν λέγοντας ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν.

Μετάφραση

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, μπῆκε ὁ Ἰησοῦς στὴν Καπερναοὺμ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, καὶ ἀκούστηκε ὅτι βρίσκεται σὲ κάποιο σπίτι. Καὶ ἀμέσως μαζεύθηκαν πολλοί, ὥστε νὰ μὴν τοὺς χωράει πλέον οὔτε ὁ χῶρος ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν φέρνοντας ἕναν παραλυτικό, πὸν τὸν βάσταζαν τέσσερις. Καὶ ἐπειδὴ δὲν μπορούσαν νὰ φτάσουν σὲ αὐτὸν λόγῳ τοῦ πλήθους τοῦ λαοῦ, ἔβγαλαν τὴ στέγη πάνω ἀπὸ ἐκεῖ πὸν βρισκόταν, καὶ κάνοντας ἄνοιγμα, κατέβασαν τὸ κρεβάτι, πάνω στὸ ὅποιο ἦταν κατάκοιτος ὁ παραλυτικός. Βλέποντας ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστην τοὺς λέει στὸν παραλυτικό: «Παιδί μου, σοῦ ἔχουν συγχωρηθεῖ οἱ ἁμαρτίες σου». Κάθονταν ἐκεῖ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς καὶ σκέπτονταν μέσα τοὺς: «Γιατὶ αὐτὸς ὁμιλεῖ ἔτσι καὶ ἐκστομίζει βλασφημίες; Ποιὸς δύναται νὰ συγχωρεῖ ἁμαρτίες, παρὰ ἕνας, ὁ Θεός;». Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀμέσως γνώρισε μὲ ἐσωτερικὴ ὑπερφυσικὴ πληροφορία ὅτι σκέπτονται μέσα τοὺς ἔτσι, καὶ τοὺς εἶπε: «Γιατὶ σκέπτεσθε μέσα σας αὐτὰ; Τὶ εἶναι εὐκολότερο, νὰ πῶ στὸν παραλυτικό, “Ἐχουν συγχωρηθεῖ οἱ ἁμαρτίες σου”, ἢ νὰ πῶ, “Σήκω καὶ πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα”; Γιὰ νὰ μάθετε, ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Ἄνθρώπου ἔχει ἐξουσία νὰ συγχωρεῖ ἁμαρτίες ἐπάνω στὴν γῆ», - λέει στὸν παραλυτικό: «Σὲ σένα ἀπευθύνομαι: Σήκω καὶ πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε στὸ σπίτι σου». Καὶ σηκώθηκε ἀμέσως καὶ πήρε τὸ κρεβάτι καὶ ἀναχώρησε μπροστὰ στὰ μάτια ὅλων, ὥστε νὰ ἐκπλήσσονται ὅλοι καὶ νὰ δοξάζουν τὸ Θεὸ λέγοντας: «Ποτὲ δὲν εἶδαμε τέτοια φαινόμενα».

Ἀπόστολος

(Εβρ. α' 10-14, β' 1-3)

Κατ' ἀρχάς σὺ, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσιν οἱ οὐρανοί· αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις· καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται, καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγῆσονται· σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσι. Πρὸς τίνα δὲ τῶν ἀγγέλων εἴρηκέ ποτε· κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχ θρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν

σου; οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν; Διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μή ποτε παραρρυῶμεν. Εἰ γὰρ ὁ δι' Ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος, καὶ πᾶσα παράβασις καὶ παρακοὴ ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν, πῶς ἡμεῖς ἐκφευζόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας; ἥτις ἀρχὴν λαβοῦσα λαλεῖσθαι διὰ τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη.

Μετάφραση

Σὺ, Κύριε, στὶς ἀρχές δημιούργησες τὴ γῆ, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἶναι οἱ οὐρανοί. Αὐτοὶ θὰ καταστραφοῦν, ἐνῶ ἐσὺ παραμένεις. Ναί, ὅλοι θὰ παλιώσουν σὰν ἔνδυμα, καὶ σὰν ροῦχο πὺ φορεῖ κανεὶς θὰ τοὺς τυλίξεις καὶ θὰ ἀλλαθοῦν. Ἐσὺ ὅμως εἶσαι πάντοτε ὁ αὐτός (ἀναλλοίωτος, ἀμετάβλητος), καὶ τὰ ἔτη σου δὲν θὰ τελειώσουν. Σὲ ποιὸν ἐπίσης ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους εἶπε ποτέ, «Κάθησε στὰ δεξιά μου, ἕως ὅτου καταστήσω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιο τῶν ποδιῶν σου»; Δὲν εἶναι ὅλοι οἱ ἄγγελοι ὑπηρετικὰ πνεύματα, πὺ ἀποστέλλονται γιὰ νὰ διακονοῦν ἐκείνους, πὺ μέλλουν νὰ κληρονομήσουν σωτηρία; Γι' αὐτὸ εμεῖς πρέπει περισσότερο νὰ προσέχουμε στὰ λόγια πὺ κηρύχθηκαν, γιὰ νὰ μὴν ἐκπέσωμε ἀπὸ τὴ σωτηρία. Διότι, ἂν ὁ λόγος, πὺ ἐλέχθη δι' ἀγγέλων, βεβαιώθηκε ὡς ἀληθινός, καὶ (κατόπιν τούτου) κάθε παράβασις καὶ παρακοὴ τιμωρήθηκε δικαίως, πῶς εμεῖς θὰ διαφύγουμε τὴν τιμωρία, ἐὰν δείξουμε ἀμέλεια γιὰ τόσο μεγάλη σωτηρία; Σωτηρία, ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ κηρύττεται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κύριο, καὶ βεβαιώθηκε σὲ εμαῖς ἀπὸ τοὺς αὐτήκοους μάρτυρες (τοὺς ἀποστόλους).

Σχολιασμός Εὐαγγελίου

Δεύτερη Κυριακὴ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καὶ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο μᾶς περιγράφει τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ παραλυτικοῦ ἀπὸ τὸν Κύριο. Ὁ Ἰησοῦς πῆγε στὴν Καπερναοὺμ

καὶ ὅπως ἦταν φυσικό, ἡ παρουσία του μαθεύτηκε καὶ ἄρχισε νὰ ῥέει πλῆθος κόσμου, τόσοι πὺ δὲν χωροῦσαν νὰ μποῦν στὸ σπίτι πὺ φιλοξενούνταν. Ἦρθαν τότε καὶ τέσσερις ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἔφεραν ἓναν παραλυτικὸ πᾶνω σὲ μία κλίνη. Ἐπειδὴ ὁμως δὲν μποροῦσαν νὰ περάσουν λόγω τοῦ συνωστισμοῦ, ἀνέβηκαν στὴν στέγη τοῦ σπιτιοῦ, ξήλωσαν τὸ κομμάτι πᾶνω ἀπὸ τὸ σημεῖο πὺ βρισκόταν ὁ Ἰησοῦς καὶ κατέβασαν τὸ κρεβάτι κάτω. Ὅταν ὁ Κύριος εἶδε τὴν πίστη τους, εἶπε στὸν παραλυτικὸ: «Παιδί μου, σοῦ ἔχουν συγχωρεθεῖ οἱ ἁμαρτίες». Οἱ γραμματεῖς ὁμως πὺ ἦταν παρόντες, τὸ ἄκουσαν καὶ σκέφτονταν μέσα τους: «Γιατί ἔτσι βλάσφημα μιλάει αὐτός; Μόνο ὁ Θεὸς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συγχωρεῖ ἁμαρτίες;». Ὁ καρδιογνώστης ὁμως Ἰησοῦς, κατάλαβε τί σκέφτονταν καὶ τοὺς εἶπε: «Γιατί σκέφτεστε τέτοια πράγματα μέσα σας; Τί εἶναι εὐκολότερο νὰ πῶ; Σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες; ἢ Σήκω πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα; Γιὰ νὰ μάθετε ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει τὴν ἐξουσία νὰ συγχωρεῖ ἁμαρτίες πᾶνω στὴ γῆ». Γυρνᾷει τότε στὸν παραλυτικὸ καὶ τοῦ λέει: «Σήκω πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε στὸ σπίτι σου». Καὶ ὅπως τὸ εἶπε ὁ Κύριος ἔτσι κι ἔγινε. Ὁ παραλυτικὸς σηκώθηκε, πήρε τὸ κρεβάτι του καὶ ἀναχώρησε. Ὅλοι ἔμειναν ἔκπληκτοι καὶ δόξαζαν τὸν Θεὸ, ἀφοῦ: «Ποτὲ δὲν ξαναεἶδαμε τέτοια φαινόμενα».

Τὸ πρῶτο σημεῖο στὸ ὁποῖο ὀφείλουμε νὰ σταθοῦμε στὴ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπή, εἶναι ἡ ἀξιέπαινη πίστη τοῦ παραλυτικοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων πὺ εἶναι μαζί του. Μᾶς ἀποδεικνύουν ἔμπρακτα ὅτι ἡ πίστη μπορεῖ νὰ μᾶς κάνει νὰ ξεπεράσουμε κάθε ἐμπόδιο πὺ βρίσκεται μπροστά μας. Γιατί ὅταν φτάνουν στὸ μέρος πὺ εἶναι ὁ Ἰησοῦς καὶ βλέπουν ὅτι δὲν μποροῦν νὰ πλησιάσουν, τὸ λογικὸ θὰ ἦταν νὰ φύγουν καὶ νὰ δοκιμάσουν κάποια ἄλλη φορά. Ἡ πίστη ὁμως μπορεῖ νὰ ξεπεράσει τὴ λογική. Κι αὐτὸ βλέπουμε ἐδῶ νὰ γίνεται. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ξέρουν ὅτι ἐκεῖ βρίσκεται ὁ Σωτῆρας τους καὶ θὰ κάνουν τὰ ἀδύνατα δυνατὰ νὰ τὸν συναντήσουν. Δὲ διστάζουν οὔτε νὰ κινδυνέψουν ἀκόμα καὶ γιὰ νὰ πᾶνε κοντά του. Ὁ Κύριος, λοιπόν, τοὺς τὸ ἀναγνωρίζει, γι' αὐτὸ καὶ δὲν ζητάει ἀπὸ τὸν παραλυτικὸ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν πίστη του. Τὸ ἔχει ἤδη κάνει

μέ αυτό τὸ «ἀκροβατικό», νὰ τὸν κατεβάσουν δηλαδή ἀπὸ τὴ σκεπὴ τοῦ σπιτιοῦ. Ἔτσι ὁ Χριστὸς παίρνει ἀμέσως τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας ἀπὸ πάνω του.

Σὲ ἀντιδιαστολὴ μὲ τὴν πίστη τοῦ παραλυτικοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων πού τὸν βοήθουσαν, εἶναι ἡ ἀπιστία τῶν γραμματέων τὴν ὁποία βλέπουμε ἀμέσως παρακάτω. Βλάσφημο ἀποκαλοῦν τὸν Κύριο, γιατί τόλμησε νὰ συγχωρήσει τὶς ἁμαρτίες τοῦ παραλυτικοῦ. «Μόνο ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ συγχωρεῖ ἁμαρτίες». Μήπως δὲν τὸ ξέρει ὁ Χριστός; Μήπως θὰ συγχωροῦσε ἁμαρτίες ἂν δὲν ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Θεός; Καὶ μόνο τὸ ὅτι συγχωρεῖ ὁ ἴδιος τὶς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων, εἶναι σὰν νὰ τοὺς λέει «Δεῖτε με, ἐγὼ εἶμαι! Κατέβηκα στήγῃ γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο, νὰ πάρω μαζί μου τὶς ἁμαρτίες σας! Ἀνοῖξτε τὰ μάτια σας καὶ δεῖτε ποιὸν ἔχετε μπροστά σας!» Δὲν μποροῦν ὅμως νὰ τὸ δοῦν. Τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τους εἶναι τόσο σκοτισμένα ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνεια καὶ τὴν ὑποκρισία, πὺ ὅ,τι κι ἂν δοῦν τὰ μάτια τοῦ σώματος δὲν θὰ πιστέψουν. Πόσα θαύματα ἀντίκρισαν ἀλήθεια οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι; Ἑκατοντάδες; Χιλιάδες; Περισσότερα; Κι ὅμως δὲν πείσθηκαν. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ Ρωμαῖοι διοικητὲς καὶ αὐτοκράτορες. Πόσα θαύματα εἶδαν τὰ μάτια τους νὰ συμβαίνουν ἀπὸ τοὺς Ἁγίους μάρτυρες; Οὔτε κι αὐτοὶ ὅμως πείσθηκαν. Γιατί ἡ ἁμαρτία ἔχει μπεῖ σὰν σκιὰ μπροστά τους καὶ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν τί εἶναι αὐτὸ πὺ βλέπουν.

Ἡ ἁμαρτία εἶναι ἡ ρίζα ὅλων τῶν κακῶν. Ὁ πόνος, οἱ ἀρρώστιες, ὁ θάνατος ὅλα εἶναι ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς πρώτης ἁμαρτίας τῶν πρωτοπλάστων. Ἡ πρώτη ἁμαρτία πὺ μᾶς ἔβγαλε ἀπὸ τὸν Παράδεισο καὶ μᾶς παρέδωσε στὴ φθορά. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Κύριος τὸ πρῶτο πρᾶγμα πὺ κάνει δὲν εἶναι νὰ γιατρέψει τὸ σῶμα τοῦ παραλυτικοῦ, ἀλλὰ τὴν ψυχὴ του. Γιατί ἡ κατάσταση τοῦ σώματός του εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς κατάστασης τῆς ψυχῆς του. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἐπιλέγει τὴν ἁμαρτία, ἔναντι τοῦ Θεοῦ, εἶναι λογικὸ νὰ ὑποστεῖ καὶ τὶς συνέπειες τῶν πράξεών του. Ὅχι γιατί θὰ τὸν τιμωρήσει ὁ Θεός, ὁ Θεὸς δὲν εἶναι τιμωρός. Ἀλλὰ ὅταν ἐπιλέγουμε τὴν ἁμαρτία, ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ κατ' ἐπέκταση ἀπομακρυνόμαστε καὶ ἀπὸ τὴν προστασία Του.

Δὲν μᾶστιμωρεῖ ὁ Θεὸς γιατί ἁμαρτήσαμε, ἐμεῖς φεύγουμε ἀπὸ κοντά του, καὶ ἀφήνουμε τὸν ἑαυτό μας ἔρμαιο στὴ φθορά. Ἔτσι κι ἐμεῖς γιὰ νὰ μὴν ἀποβάλλουμε τὴν προστασία τοῦ Κυρίου μας, ἅς εἴμαστε κοντὰ στὸν Θεὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία. Ἄς μὴν ἀφήσουμε τὴν ἁμαρτία νὰ μᾶς ρίξει ψυχικὰ καὶ σωματικὰ. Εὐχόμαι νὰ εἴμαστε ὅλοι κοντὰ στὸν Θεό, νὰ μᾶς γεμίζει μὲ τὴ Θεία Χάρη Του καὶ νὰ ξεκινήσουμε νὰ γευόμαστε ἀπὸ τώρα τὴν αἰώνιο ζωὴ. Ἀμήν.

Οἱ Χαιρετιμοὶ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Β' Στάση

Ἦκουσαν οἱ Ποιμένες, τῶν Ἀγγέλων ὑμνούντων, τὴν ἔνσαρκον Χριστοῦ παρουσίαν· καὶ δραμόντες ὡς πρὸς ποιμένα, θεωροῦσι τοῦτον ὡς ἀμνὸν ἄμωμον, ἐν τῇ γαστρὶ Μαρίας βοσκηθέντα, ἣν ὑμνοῦντες, εἶπον· Χαῖρε, ἀμνοῦ καὶ ποιμένος Μήτηρ· χαῖρε, αὐλὴ λογικῶν προβάτων.
Χαῖρε, ἀοράτων ἐχθρῶν ἀμυνητήριον· χαῖρε, Παραδείσου θυρῶν ἀνοικτήριον.

Χαῖρε, ὅτι τὰ οὐράνια συναγάλλεται τῇ γῆ· χαῖρε, ὅτι τὰ ἐπίγεια συγχορεύει οὐρανοῖς.

Χαῖρε, τῶν Ἀποστόλων τὸ ἀσίγητον στόμα· χαῖρε, τῶν Ἀθλοφόρων τὸ ἀνίκητον θάρσος.

Ἦκουσαν οἱ ποιμένες τοὺς Ἀγγέλους νὰ ὑμνοῦν τὴν ἔνσαρκη παρουσία τοῦ Χριστοῦ (στὴ γῆ) καὶ σπεύδοντας νὰ τὸν δοῦν ὡς ποιμένα, τὸν ἀντίκρισαν ὡς πρόβατο ἄκακο ποὺ βοσκήθηκε στὴν κοιλία τῆς Μαρίας, καὶ μὲ ὕμνους εἶπαν πρὸς αὐτήν·

Χαῖρε μητέρα τοῦ προβάτου καὶ ποιμένα, χαῖρε μαντρὶ λογικῶν προβάτων (τῶν πιστῶν).

Χαῖρε τὸ ἀμυνητήριον κατὰ τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν· χαῖρε ἐσὺ ποὺ μᾶς ἀνοίγεις τὶς (κλειστὲς) πόρτες τοῦ Παραδείσου.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ γίνεσαι ἀφορμὴ τὰ οὐράνια νὰ ἀγάλλονται μὲ τὴ γῆ· χαῖρε, γιατί τὰ ἐπίγεια συγχορεύουν μὲ τὰ οὐράνια.

Χαῖρε ἐσὺ ποὺ εἶσαι τὸ ἀσίγητο στόμα τῶν Ἀποστόλων· χαῖρε ἐσὺ ποὺ εἶσαι τὸ ἀκατάβλητο θάρρος τῶν ἀθλοφόρων μαρτύρων.

Χαῖρε, στερρόν τῆς Πίστεως ἔρεισμα· χαῖρε, λαμπρόν τῆς χάριτος γνώρισμα.

Χαῖρε, δι' ἧς ἐγυμνώθη ὁ Ἄδης· χαῖρε, δι' ἧς ἐνεδύθημεν δόξαν.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Θεοδρόμον Ἀστέρα, θεωρήσαντες Μάγοι, τῇ τούτου ἠκολούθησαν αἴγλη· καὶ ὡς λύχνον κρατοῦντες αὐτόν, δι' αὐτοῦ ἠρεύνων κραταιὸν Ἄνακτα· καὶ φθάσαντες τὸν ἄφθαστον, ἐχάρησαν, αὐτῷ βοῶντες· Ἀλληλούϊα.

Ἰδον παῖδες Χαλδαίων, ἐν χειρὶ τῆς Παρθένου, τὸν πλάσαντα χειρὶ τοὺς ἀνθρώπους· καὶ Δεσπότην νοοῦντες αὐτόν, εἰ καὶ δούλου ἔλαβε μορφήν, ἔσπευσαν τοῖς δώροις θεραπεῦσαι, καὶ βοῆσαι τῇ Εὐλογημένῃ·

Χαῖρε, ἀστέρος ἀδύτου Μήτηρ· χαῖρε, αὐγὴ μυστικῆς ἡμέρας.

Χαῖρε, τῆς ἀπάτης τὴν κάμινον σβέσασα· χαῖρε, τῆς Τριάδος τοὺς μύστας φωτίζουσα.

Χαῖρε, τύραννον ἀπάνθρωπον ἐκβαλοῦσα τῆς ἀρχῆς· χαῖρε, Κύριον φιλόανθρωπον ἐπιδείξασα Χριστόν.

Χαῖρε, ἡ τῆς βαρβάρου λυτρομένη θρησκείας· χαῖρε, ἡ

Χαῖρε ἰσχυρὸ στήριγμα τῆς πίστεως· χαῖρε φωτεινὸ γνώρισμα τῆς Χάρης (τοῦ Θεοῦ).

Χαῖρε ἐσὺ διὰ τῆς ὁποίας ἀπογυμνώθηκε ὁ Ἄδης, χαῖρε ἐσὺ διὰ τῆς ὁποίας ντυθήκαμε τὴ δόξα.

Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε.

Οἱ Μάγοι, ἀφοῦ εἶδαν τὸ ἀστέρι ποὺ ὀδηγοῦσε στὸ Θεό, ἀκολούθησαν τὴ φωτεινὴ λάμψη του· καὶ σὰν νὰ κρατοῦσαν αὐτὸ γιὰ λυχνάρι, ἔψαχναν γιὰ τὸν ἰσχυρὸ Βασιλιά· κι ὅταν ἔφθασαν σ' Αὐτόν ποὺ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ φθάσει, χάρηκαν καὶ φώναζαν δυνατὰ σ' Αὐτόν·

Ἀλληλούϊα.

Εἶδαν τὰ παιδιὰ τῶν Χαλδαίων (οἱ μάγοι) στὰ χέρια τῆς Παρθένου Ἐκεῖνον ποὺ μὲ τὰ χέρια Του ἔπλασε τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ κατανοώντας πὼς εἶναι ὁ Κύριος τοῦ κόσμου, ἂν καὶ ἔλαβε τὴν ἀνθρώπινη μορφή, ἔσπευσαν νὰ τοῦ προσφέρουν τὰ δῶρα τους καὶ νὰ φωνάξουν δυνατὰ στὴν Εὐλογημένη·

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἴγινες Μητέρα τοῦ ἀστεριοῦ (τοῦ Χριστοῦ) ποὺ δὲν πρόκειται νὰ δύσει ποτέ· χαῖρε ἡ αὐγὴ τῆς μυστικῆς ἡμέρας (τοῦ Κυρίου).

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἔσβησες τὸ καμίνι τῆς πλάνης· χαῖρε ἐσὺ ποὺ φωτίζεις τοὺς λάτρεις τῆς Παναγίας Τριάδος.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἔδιωξες ἀπὸ τὴν ἐξουσία του τὸν ἀπάνθρωπο τύραννο (τὸν διάβολο)· χαῖρε, ἐσὺ ποὺ μᾶς ἔδειξες τὸν φιλόανθρωπο Χριστό.

τοῦ βορβόρου ῥυομένη τῶν ἔργων.

Χαῖρε, πυρὸς προσκύνησιν παύσασα· χαῖρε, φλογὸς παθῶν ἀπαλλάττουσα.

Χαῖρε, πιστῶν ὁδηγὲ σωφροσύνης· χαῖρε, πασῶν γενεῶν εὐφροσύνη.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Κήρυκες θεοφόροι, γεγονότες οἱ Μάγοι, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Βαβυλῶνα· ἐκτελέσαντές σου τὸν χρησμόν, καὶ κηρύξαντές σε τὸν Χριστὸν ἅπασιν, ἀφέντες τὸν Ἡρώδη ὡς ληρώδη, μὴ εἰδότα ψάλλειν· Ἀλληλούϊα.

Λάμπας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, φωτισμὸν ἀληθείας, ἐδίωξας τοῦ ψεύδους τὸ σκότος· τὰ γὰρ εἴδωλα ταύτης Σωτήρ, μὴ ἐνέγκαντά σου τὴν ἰσχύν, πέπτωκεν· οἱ τούτων δὲ ῥυσθέντες, ἐβόων πρὸς τὴν Θεοτόκον·

Χαῖρε, ἀνόρθωσις τῶν ἀνθρώπων· χαῖρε, κατάπτωσις τῶν δαιμόνων.

Χαῖρε, τῆς ἀπάτης τὴν πλάνην πατήσασα· χαῖρε, τῶν εἰδώλων τὸν δόλον ἐλέγξασα.

Χαῖρε, θάλασσα ποντίσασα Φαραῶ τὸν νοητόν· χαῖρε, πέτρα

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ μᾶς λύτρωσες ἀπ' τὴ βάρβαρη θρησκεία (τὴν εἰδωλολατρία)· χαῖρε ἐσὺ ποὺ μᾶς ἔσωσες ἀπὸ τὸ βόρβορο τῶν ἀμαρτωλῶν ἔργων.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἔπαυσες τὴν προσκύνηση τῆς φωτιᾶς (τὴν πυρολατρία)· χαῖρε ἐσὺ ποὺ λυτρώνεις ἀπ' τὴ φλόγα τῶν παθῶν.

Χαῖρε ἐσὺ ποὺ ὁδηγεῖς τοὺς πιστοὺς στὴ σωφροσύνη, χαῖρε ὅλων τῶν γενεῶν ἢ εὐφροσύνη.

Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε.

Ἄφοῦ οἱ Μάγοι ἔγιναν θεοφόροι κήρυκες, γύρισαν πίσω στὴ Βαβυλῶνα. Ἐκπλήρωσαν ἔτσι τὸν χρησμό σου καὶ σὲ ὅλους κήρυξαν πὼς εἶσαι ὁ Χριστός. Κι ἄφησαν τὸν Ἡρώδη στὸ παραλήρημά του, βουβὸ καὶ ἀνίκανο νὰ ψέλνει (στὸ Θεό)· Ἀλληλούϊα.

Ἄφοῦ ἔλαμψες στὴν Αἴγυπτο τὸ φωτισμὸ τῆς θείας ἀλήθειας, ἀφάνισες τὸ σκοτάδι τοῦ ψεύδους· γιατί τὰ εἴδωλα αὐτῆς, μὴ μπορώντας νὰ ἀντέξουν τὴ δύναμή σου, Σωτήρα, γκρεμίστηκαν· κι ἐκεῖνοι ποὺ λυτρώθηκαν ἀπὸ αὐτὰ φώναζαν δυνατὰ στὴ Θεοτόκο·

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἔγινες ἢ ἀνόρθωση τῶν ἀνθρώπων· χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἔγινες ἢ κατάπτωση τῶν δαιμόνων.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ διέλυσες τὴν πλάνη τῆς ἀπάτης· χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἤλεγξες τὸ δόλο τῶν εἰδώλων.

Χαῖρε, θάλασσα ποὺ καταπόντισες (στὰ νερά σου) τὸ νοητὸ Φαραῶ (τὸν

ἢ ποτίσασα τοὺς διψῶντας τὴν ζωὴν.

Χαῖρε, πύρινε στῦλε, ὀδηγῶν τοὺς ἐν σκότει· χαῖρε, σκέπη τοῦ κόσμου, πλατυτέρα νεφέλης.

Χαῖρε, τροφή τοῦ μάννα διάδοχε· χαῖρε, τρυφῆς ἀγίας διάκονε.

Χαῖρε, ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας· χαῖρε, ἐξ ἧς ῥέει μέλι καὶ γάλα.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Μέλλοντος Συμεῶνος, τοῦ παρόντος αἰῶνος, μεθίστασθαι τοῦ ἀπατεῶνος, ἐπεδόθης ὡς βρέφος αὐτῷ, ἀλλ' ἐγνώσθης τούτῳ καὶ Θεὸς τέλειος· διό περ ἐξεπλάγη, σοῦ τὴν ἄρρητον σοφίαν, κράζων· Ἀλληλούϊα.

διάβολο)· χαῖρε, πέτρα ποὺ ξεδίψασες ὅσους διψοῦν τὴν ἀληθινὴν ζωὴν.

Χαῖρε, φωτεινὴ στῦλε ποὺ ὀδηγεῖς ὅσους πορεύονται στὸ σκοτάδι· χαῖρε, σκέπη τοῦ κόσμου ποὺ ἴσαι πρὸς πλατιά ἀπ' τὴν νεφέλη.

Χαῖρε, τροφή ποὺ διαδέχτηκε τὸ μάννα· χαῖρε, ἐσὺ ποὺ μοιράζεις τὴ θεία ἀπόλαυση (στὸν ἄνθρωπο).

Χαῖρε, ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας· χαῖρε, ἐσὺ ἀπ' τὴν ὁποία ῥέει μέλι καὶ γάλα.

Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε.

Ὅταν ἐπρόκειτο ὁ Συμεὼν νὰ φύγει ἀπὸ αὐτὴν ἐδῶ τὴ ζωὴ, τὴν ψεύτικη κι ἀπατηλὴ, τοῦ δόθηκες ὡς βρέφος· ἐκεῖνος ὅμως κατάλαβε πὼς εἶσαι τέλειος Θεός. Γι' αὐτὸ ἐκπλησσομένη ἀπὸ τὴν ἀνέκφραστη σοφία σου, σοῦ φώναζε δυνατά· Ἀλληλούϊα.

Βίοι Ἁγίων

Ἅγιος μάρτυς Ἀγάπιος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ μάρτυρες Πλήσιος, Ρωμύλος, Τιμόλαος, Ἀλέξανδρος, Ἀλέξανδρος, Διονύσιος καὶ Διονύσιος.

Ὁ Ἅγιος Ἀγάπιος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ μαρτυρήσαντες Ἅγιοι μάρτυρες Πλήσιος, Ρωμύλος, Τιμόλαος, δύο Ἀλέξανδροι καὶ δύο Διονύσιοι, ἔζησαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ αὐτοκράτορα Διοκλητιανοῦ ὁ ὁποῖος βασίλευσε μεταξύ 284-305 μ. Χ. Ὁ Ἀγάπιος κοταγόταν ἀπὸ τὴν Γάζα τῆς Παλαιστίνης, ὁ Τιμόλαος ἀπὸ τὸν Εὐξείνιο Πόντο καὶ οἱ δύο Διονύσιοι ἀπὸ τὴν Τρίπολη τῆς Φοινίκης. Ὁ Ρώμυλος ἀπὸ τὴν Διόσπολη τῆς Παλαιστίνης ἢ ὁποία ὀνομαζόταν καὶ Λύδδα, ἀλλὰ τώρα εἶναι γνωστὴ ὡς Ἅγιος

Γεώργιος, ὅπου ἦταν καὶ ὑποδιάκονος. Τέλος, ὁ Πλήσιος καὶ οἱ δύο Ἀλέξανδροι εἶχαν καταγωγή ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

Ὅταν μαθεύτηκε ὅτι οἱ Ἅγιοι εἶναι Χριστιανοί, ὁδηγήθηκαν στὸν ἔπαρχο τῆς Καισαρείας Οὐρβανό, γιὰ νὰ ἀπολογηθοῦν. Αὐτοὶ ὅμως μὲ θάρρος ὁμολόγησαν μπροστὰ του τὴν πίστη τους στὸ Χριστό. Ὅσες προσπάθειες κι ἂν ἔκανε ὁ Οὐρβανὸς γιὰ νὰ τοὺς ὑποκύψει δὲν τελεσφόρησαν. Οὔτε οἱ κολακεῖες καὶ οἱ ὑποσχέσεις, ἀλλὰ οὔτε καὶ οἱ ἀπειλὲς ἦταν ἱκανὲς νὰ κλονίσουν τοὺς Ἅγίους. Διότι στὸ μυαλὸ ὅλων ἐπικρατοῦσε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: «Τὸν φόβον αὐτῶν μὴ φοβηθῆτε μηδὲ ταραχθῆτε» (Ἀ'επιστολὴ Πέτρου, γ' 14). Δηλαδή, μὴ φοβηθεῖτε τὸ φόβο μὲ τὸν ὁποῖο ζητοῦν οἱ ἄπιστοι νὰ σᾶς πτοήσουν καὶ μὴ ταραχθεῖτε καθόλου ἀπ' αὐτόν. Πέθαναν ὅλοι μαρτυρικὰ μὲ ἀποκεφαλισμό, δίνοντας σ' ὅλους τοὺς ἀγωνιστὲς χριστιανοὺς μῆνυμα θάρρους καὶ ἐλπίδας.

«Πνευματικά Σημειώματα»

Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
e-mail: imthesgrafeio@gmail.com

Ἐπεύθυνος Ἔκδοσης:
† Πρεσβύτερος Ὀνούφριος Ἀβραμίδης τηλ: 6989286400
ἐφημέριος Ἱ. Ν. Ἁγίου Γεωργίου Κατερίνης

